

15! DIVADELNÍ FLORA

FESTIVALOVÉ revue

PÁ 20. 5. 2011

CHVÁLA ČESTNÝM VÝJIMKÁM

Píš úvodník ráno, s čistou hlavou, bylo mi doporučeno. A ono ejhle, uzávěrka. Narychlo spíchnuté šatky mohou také slušet, jak jsme se přesvědčili u budoucího hitu, jelínkovsko-nacuckovské Grotesky, také u Korespondence V+W, jež vznikla (považte!) jako z nouze ctnost, či u taneční performance Found & Lost. Tak tedy...

Když na scénu Moravského divadla včera vstoupil Ivan Trojan, publikum si úlevně vydechlo – příjem! Divadelní Flora 2011 může skončit.

Každý rok to příjde. Ne Ivan, ale konec. Každý rok to uteče jako voda, jako písek mezi prsty, jako...jako divadelní představení. A tak jsme padesátkrát usedali do hlediště, padesátkrát tleskali či výskali, anebo taky ne, padesátkrát

sdíleli zážitek s ostatními. Letos to bylo o to intenzivnější a programově nabitéjší, že byla Flora pouze osmidenní. Mnohdy divák sotva stačil mezi produkci doběhnout. Dnes se kupř. poběží závod z DOT504 v Konviktu na 420PEOPLE v Moravském divadle (první tanec na velké scéně!) a zpět na Improshow. Festivalu se také říká maratón. Zítřejší festivalová after party má naštěstí jediné kolbiště: šapító.

Nezbývá než poděkovat čtenářům za čtení, redaktorům za redaktorování a pánum Světlíkovi a Pališkovi z tiskárny za nebeskou trpělivost. Redakce Festivalových řevů toho, až na čestné výjimky, moc nenaoslavovala. Zavřená v kasematech Konviktu chystala další čísla magazínu. Sdílela své zážitky s vám, milí čtenáři.

Martina Pavlunová

DEJVICKÉ DIVADLO: DEALER'S CHOICE JE NAŠE ZLATÁ SVATBA

Na Dejvické jsme čekali, leč pánové vskutku spěchali. Odchytla jsem jenom čtyři – Ivan Trojan a Hynek Čermák kamsi zmizli. Tak jen Davida Novotného, Jaromíra Plesla, Martina Myšičku a Václava Neužila na stojáka před klubem narychlo jsem zneužila. (Pánové si skákali do řeči a byli roztomilí a pořád se smáli. Byl to humbuk, takže ne vždy mohu ručit, že jsem přiřadila výroky k právoplatnému jejich autorovi...)

Inscenace je primárně vystavěna pro komorní divadelní prostor, jak se hráje na velké scéně? Ublížila rozlehlost scény MDO a divácký odstup dnešnímu představení?

David: Řekni, že už jsme s tím byli v Děčíně, řekni to.

Václav: Žádné vyložené kiksy nevznikaly, ale přiznám se, že mně osobně se třeba hráje líp u nás, v prostoru, kde jsme to nazkoušeli. Diváci jsou od nás v Dejvicích tři metry a tady je to tři sta metrů.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 2 >>

pořadatel

spolupořadatel

hlavní partner

za podpory

hlavní mediální partner

festival se koná za finanční spoluúčasti Olomouckého kraje, statutárního města Olomouc a Ministerstva kultury ČR

ÚVODNÍK

ROZHOVOR

POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 1 >

David: Tak tři sta asi ne, ono hlavně to orchestřiště je veliký, takže první řada je od nás tak osm, deset metrů. A ty galerie jsou úplně daleko, takže je to jiný. Ale nedá se říct, že by to byly problémy. Jen je to asi divácky chudší.

Martin: Navíc jedna z předností tohohle přestavení je, že ty karty, který tam padaj, vlastně odpovídají tomu, co je třeba v textu, což je takový divadelní kouzlo, který dneska nemohlo fungovat na tu dálku. Diváci nemohli rozeznat, že opravdu padají karty, o kterých se mluví, o kterých se hraje...

David: No a hlavně divákům unikla ta drobná mimika, kterou teda některí z nás umí ovládat bravurně. Někteří vysloveně kralují drobným mimickým svalstvem. Drobné záhvěvy obličeje, odstíny, no já je.

Kdo konkrétně je největším králem drobné mimiky?

David: To neprogradím.

Václav: My to víme, já to vím.

Z Dejvického divadla jednoznačně Simona Babčáková, která tady naštěstí nehráje.

Představení Dealer's Choice je pouze pro mužskou část souboru. Je to tak i v pokeru? Žena v pokeru vadí?

Václav: No v pokeru ani ne, ale čas od času v divadle je dobrý si udělat něco jenom s pánskou šatnou. Čas od času.

David: My bychom byli rádi, kdyby i do hlediště chodili jenom chlapi.

Jaroslav: Tak Marber to prostě napsal

pro chlapy. Stejně jako Shakespeare, ten psal taky vlastně jenom pro chlapy. I ženský role.

Martin: Hlavně nám to taky kolegyně záviděj a chtěj taky něco takového hrát, ale protože těch her pro samý ženský je podstatně míň, mají smůlu.

Jaroslav: Je to prostě arogantní šovinistický představení.

Martin: Hlavně taky ty ženský nejsou tak zajímavý jako my.

Václav: My jsme to vlastně od šéfa dostali jako dárek a tím pádem ony žárlí, že ten svůj dárek ještě nedostaly, ale mají slíbeno. Už se na to všechny třepou.

David: My jsme totiž dohromady v Dejvicích už padesát let, tak to byl dárek k těm padesátinám. To holky ještě tolik nemají.

Jaroslav: Ano, je to taková naše zlatá svatba.

Jak probíhaly pokerové přípravy na inscenaci? Jste všichni hráči, nebo jste se vzájemně učili? Kdo umí nejlépe blufovat?

David: No tak kluky jsem učil poker já, ale oni mě zase učí hrát, takže ono se to rentuje. Já je naučím pokeru a oni mě naučej divadlo. Udělali jsme to jako takovou fúzi...

Václav: Prvních čtrnáct dní jsme se vyloženě jenom pokeru věnovali hodinu a půl denně. To jsme opravdu hráli, mastili mezi zkouškama. David je z nás nejzkušenější karbaník, takže je nejlepší. Ale ukázalo se, že kdybychom tomu taky věnovali víc času, třeba v nějakém kempu, tak bychom ho všichni zvládli.

David: Ovšem největší blufy vaří Hynek...

Jaká je vaše nejoblíbenější hra, at' už hazardní, nehazardní, společenská, nespolečenská?

David: Na tátu a na mámu. Teda pokud chápou dobře, na co se ptáte. Jo? Na mámu a na tátu.

Jaroslav: Jestli mluvíte o divadle, tak v současné době je moje nejoblíbenější hra asi tahle, protože je nejčerstvější, takže ji mám nejmíň obehranou a ještě mě vzrušuje. Nikdy nevím, jestli to dopadne dobře, nebo ne. Jestli něco zkazím, nebo nezkazím.

David: A ve chvílích, kdy je nejvíce vzrušenej, tak si spolu hrajeme na mámu a na tátu.

Martin: Já nemám rád otázky, kde se vyskytuje předpona nej.

David: Martin se k tomu nepřizná, ale je to taky na tátu. Na tátu a na tátu.

Václav: Na tátu a na psa...

Když už mluvíme o vzrušení – co je na pokeru nejvíce vzrušující?

Jaroslav: Poker sám. To je prostě rajc od začátku až do konce.

David: Ze prostě není chvilka, kdy by to vzrušení opadlo.

Václav: Mně se na tom líbí, že je to karetní hra, kde můžete uhrát dobře výsledek nejenom karetní dovednosti, ale i dovednosti hereckou. Je to umění toho druhého zmást a přesvědčit ho o něčem, co není pravda. Jako na divadle.

Martin: To je pravda, mně to třeba moc nejde. Ani jedno, ani druhý.

DOT504: HLEDALI JSME SVŮJ POHLED NA LOV

S tanečnicí a choreografkou Lenkou Vágnerovou jsme si povídaly po představení Mah Hunt, v němž spolu s Pavlem Maškem v intenzivním a strhujícím pohybovém duetu dokázala diváky uhranout zvěřecími a lidskými lamy.

Vaší stálou scénou je divadlo Ponec. Jak se vám tančilo a celkově pohybovalo v menším prostoru Divadla K3?

My jsme tohle představení hráli zatím jen v divadle Ponec, které je o něco větší, ale strašně se nám to tady líbilo, protože celé divadlo, celý Konvikt má ohromnou atmosféru. Byla jsem z něj unešená, je to nádherné divadlo. To, že jsme byli velmi blízko lidí, i když jsme to trochu zmenšili, mělo pro nás strašně dobrou atmosféru.

Jak vznikl nápad použít rukonožní chůdy?

Celé představení jsme koncipovali o zvířatech, o lovu. Chtěli jsme tam mít zvířata v různých rovinách. Stejně jako byli na zemi krokodýli, přízemní zvířata, tak jsme tam chtěli mít vysoké zvíře a chůdy byly nejlepší prostředek. Plus i ten nápad mít i přední nohy a vytvořit prostě souhru malého a velkého zvířete.

Výraznou roli hraje v Mah Hunt hudba. Vybírali jste ji sami?

Ano. Je to hotová hudba Ondřeje Smeykala. Jen jsme ho oslovtili, jestli ji

můžeme použít, plus je v Mah Hunt jedna starší skladba Davida Vrbíka.

Často spolupracujete s Jakubem Kopeckým...

S Kubou je to úplně parádní, protože nám vždycky vytváří celou vizuální stránku představení, vymýslí kostýmy, light design i scénografii. Vedle Mah Hunt i k zítřejšímu představení Perfect Day. Má spoustu dramaturgických nápadů a pomáhá nám – je to takové oko zvenčí.

Inspirovala vás při tvorbě Mah Hunt i metoda Jacquesa Lecoqa? (metoda založená na dynamice pohybu, poznavání tělem vše, co se hýbe – voda, vzduch, zvířata aj.; poz. red.)

Myslím, že ne. To ne. Spiš jsme hodně hledali svůj pohled na lov, specifický pohybový slovník a hodně jsme se zabývali zvířaty.

V pátek uvidíme Perfect Day, to je ve srovnání s Mah Hunt výrazně odlehčenější kousek. Můžete krátce popsat genezi inscenace?

Chtěla jsem využít Václava Janečka, pedagoga klasického tance, dramaturga ND, jenž je pro mě strašně zajímavý performerem, se kterým jsme od sebe generacně dál. Chtěla jsem si ho užít na jevišti osobně. To byl první popud. Druhý byl ten, že mě vždycky fascinovalo prostředí lázní, masáže, sauny, všechna ta wellness centra, protože se tam pečeje o tělo. Plus jsme tomu dali trochu nadsázkou, příběh malinko hororový. Vlastně jsem hledala námět, který by mohl nás a Václava nějak spojit, protože

každý máme úplně odlišné taneční zkušenosti.

Dokázala byste popsat, jak se vyvinula tvorba DOT504 a reakce publika?

Myslím, že se to od začátku měnilo i co se týče repertoáru. Začínali jsme s inscenacemi, které byly hodně o tanci a o pohybu. Postupně do repertoáru přibývaly inscenace, které nesly větší význam, větší myšlenku, až se začaly zapojovat činoherní prvky. Takže se z toho stalo pohybové divadlo, které pořád nese tanec, ale je otevřenější publiku. Začali na nás chodit diváci, kteří chodí na činohru, muzikanti, takže už to není jenom taneční, ale i divadelní.

Prozradíte, co chystáte v nejbližší době?

Ted připravujeme novou inscenaci se SKUTRem. Název projektu ještě neznáme, ale premiéra bude v listopadu. Už i tahle spolupráce je posun, protože nejsou choreografové, tanečníci, ale režiséři, kteří pracují s pohybovým divadlem. Takže je to pro nás zase úplně jiná práce, protože nám nedají kroky, neučí nás, ale je to vlastně takové tvůrčí hledání, což máme rádi a baví nás to.

Na závěr festivalová otázka: co jste dělala v patnácti letech?

Byla jsem na gymnáziu a chodila jsem strašně moc tančit. Myslím, že to bylo období, kdy jsem začala dělat s Jánem Ďurovčíkem v poloprofesionální skupině Torzo ballet a tehdy jsem vlastně měla šanci dostat se na jeviště ve větších představeních. Takže to pro mě byla taková důležitá doba.

Za rozhovor děkuje Veronika Zýková

...VŠECHEN MÍR A SMÍRLIVOST

Redakční drama, část třetí a poslední

Redakční porada v Bílé noře. Pod stolem leží opilí recenzenti a art director, za stolem poklímavá osamělá sekretářka. Šéfredaktor si neodbytně připadá, jako by mluvil do dubu.

Šéfredaktor: Eh, takže Mikulášek nepřijede. Morávek nepřijede. Nepřijede ani Potměšil.

Módní ředitel časopisu: Jak to? Má snad vozejk? (pohoršené pohledy ostatních)

Šéfredaktor: Ale přijede Špinar. Nepřijede Nebeský, ani Petrželková, ale možná přijde Pokorný.

Módní ředitel časopisu: V černých brýlích. (káráv pohledy ostatních)

Šéfredaktor: Jo, a ještě něco: novým zástupcem šéfredaktora bude tady pan Marek Johan. Přichází k nám z Brna..

Hulec (vejde, uřícen): Něco jsem prosvih?

Neznámý němý trumpetista (hraje tesknou melodii. Potichu se k němu přidává saxofon Davida Prachaře).

Opona.

Vojtěch Varyš

CHECK... A SEDMÝ DEN ODPOČÍVALI

Do Olomouce Dejvické divadlo přivedlo svůj komerční titul Dealer's Choice. Prvotina Patricka Marbera nemá zálust změnit řád světové dramatiky, ale

ZNÁM TAKY JEDNY Z DEJVIC

David Novotný dokázal na jevišti úspěšně zestárnout do rolí otců, Martin Myšička je těžkým frajerem, Ivan Trojan profesionálním hráčem s odérem tajemna a lehce bizarním smyslem pro humor, Hynek Čermák řízným kuchařem, přetékajícím ovšem city, a Václav Neužil bláznivým mladým hráčem, tak trochu psychopatem, kterého ale nelze nemilovat. Jen u toho Jaroslava Plesla není jasné, koho přesně hraje. Falešného hráče? Nezdárného syna? Namachrovance, který blufuje?

Pokerová hra Patricka Marbera Dealer's Choice, kterou v překladu Dany Hábové a režii Jiřího Pokorného uvedlo Dejvické divadlo, je zručně napsaná konverzačka, nic víc, nic míň. Jeden se u ní zasměje, může být i napínán, kterak příběh dopadne, baví ho odhalování jednotlivých charakterů, nic se však nevymyká bežné lidské zkušenosti a po nějaké době na to asi zase zapomenete. Režisér Pokorný se stál do pozadí a na pečlivě realistické scéně Martina Chocholouška s nervózními zářivkami nechal prostor hercům, pro něž je samozřejmě text dlouhou sérií

vynikajících příležitostí. Možná to trochu přepískl s nasazováním příliš mnoha – a zbytečně hlasitých – songů, jinak jde o solidně odvedenou řemeslnou práci. Režijní výklad hry ale najdeme jen jeden: a to zdůraznění homosexuálních narážek a naznačené vazby mezi jednotlivými postavami, zejména Sweeneyem (Čermák) a Frankiem (Myšička). Ale jasno není ani u bláznivého Mugsyho (Neužila), a akurátního majitele Stevena (Novotný), tajemno zůstává mezi prapočátkem vztahu Ashe (Trojan) s Carlem (Plesl). Jako dominantní téma pak vystupují dluhy, rovněž hrané s větší osudovostí, než je předepsáno v textu. Ale to je v pořádku. Inscenace je postavena na míru komorního prostoru v pražských Dejvicích. Uvedení na velké scéně ji vyloženě uškodilo: hercům tak byla ubrána dobrá půlka výkonu, často spočívajícího v subtilních gestech, mimice či cizelérské práci s tónem hlasu a timingem – takhle museli trochu křičet, aby velký prostor obsáhl. Shrnutu, podrženo: herci jsou to parádní, možná je jich na tak jednoduchou hru celku škoda.

Vojtěch Varyš

dostává na jeviště královskou a (po Prší?) nejhranější karetní hru současnosti. Poker spousta lidí hraje a ještě víc lidí ho sleduje. Je totiž dramatickou baštou, napětím trhající aorty. Zkuste vsadit výplatu a blafovat s párem dvojek. Mezi herci je dost úspěšných hráčů a Dejvický výběr je excelentní partička. Podařilo se jí najít jemnou hranici výrazu mezi hrozící fraškoidní hrou na poker a srozumitelností pro nezasvěceného. Ostatně Jiří Pokorný první polovinu rozehrává co nejpopisněji a vede diváka za ručičku ke každé postavě, aby ukázal její přesný charakter. S tím už musíme při samotném pokeru počítat. Na rozehrávání partií není čas a navíc, krom Texas Hold'em se hraje i Omaha nebo Five-Card Stud. Z Dealer's Choice trčí hlavně hra jako princip komunikace. Při počátečních scénách v kuchyni se postavy navzájem zkouší. Lžou – tím trénují. Šest mužů hraje ve své uzavřené společnosti o vzájemné uznání. Do toho se plete homosexuální vztah Sweeneyho s Frankiem a Mugsyho marná snaha prosadit se, vyhrát. Když v polovině první poloviny přijde Ivan Trojan jako Ash, vím o nich dost. Tady se inscenace začíná roztahovat a místo pokračování v sérii

charakterizačních situací se děje jakési patnáctiminutové klábosení (vtipné) o restauraci místo záchodků. Pokorný se tu jakoby najednou rozhodl rozehrát maximum témat. Na tak krátkém prostoru ale vzniká jen podivná polytematická skrumáž. Více tematizuje jen vztah otce a syna přinášející ohmatané poselství, že peníze nevyrovnaní chybějí uznání a lásku. Dejvické divadlo vybralo zábavný text zasazený do atraktivního pokerového prostředí, který není bouřlivou komedií, ani hlubokou sondou do života hazardujících mužů. Realisticky laděná inscenace postupně nadstavuje téma osamělých, v sobě ztracených mužů, kteří jsou pod neustálým tlakem nedostatku peněz. Dejvice se ale už od startu zapírají do herectví. O to tu jde. Bohužel inscenace koncipovaná do menšího prostoru ve velkém sálu Moravského divadla vyzní jen z části. Sedmý den festivalu tak diváci bílicky odpočívali. Dejvice baví (abonentni zhodnotili lístky – viděli Trojana), ale zapomenout je snadné.

Martin Zavadil,
hráč pokeru

KDYŽ PTÁČKA LAPAJÍ...

Myslím, že jsem nebyla sama, kdo se těšil na obě vystoupení DOT504 – Mah Hunt a Perfect Day, jež na programu zítra. Českými i zahraničními cenami ověnčená taneční platforma v Olomouci hostovala vůbec poprvé. A byl to zážitek. Ve čtvrtek uvedená inscenace Mah Hunt (v překladu „můj lov“) pojednává o vzájemném lovu dvou bytostí. Atď už člověk loví zvíře, zvíře člověka, zvíře loví zvíře či člověk člověka (úplný výčet variant), vždycky se zde role mohou obrátit a z lovce se stává oběť. A naopak. Z duetu je najednou duel. Oceňovaná inscenace tandemu choreografů a zároveň tanečníků Lenka Vágnerová–Pavel Mašek (Cena diváků na České taneční platformě 2011, nominace na Thálie pro Vágnerovou) pomyslně navazuje na proslulou choreografií Holdin' Fast Jozefa Fručka a Lindy Kapetaney z roku 2008 (stále je na programu!), která tematizuje lov milostný.

Anotace nelhala, diváci dostali to, co jim bylo slíbeno. Nechci se schovávat za diváka, ale soudě podle nadšených ovací, na rozdíl od některých jiných tanečních produkcí, zůstává DOT504 divákovi čitelný. Jejich inscenace se netopí ve

snaze po experimentu či v nepřeberných kombinacích výrazových prostředků. Mohou být pravda nařčeni z kýče, sázejí totiž na taneční estetiku a divácky vděčná téma. Ovšem ze srozumitelného a přitom nedoslovného představení činí mimořádnou záležitost jiná věc: krásu pohybu tanečníci jemně srázejí humorem, pohybovou dokonalost

protkávají sebeironí a nadsázkou. Je to zábavné, pulzující, lyrické, především ale strhující.

Taneční sekvenči s prvky akrobacie se, jak už bylo řečeno, točí kolem lovu.

V pestré směsici zvířecího světa nechybí

jezdecký hon, rybolov – chytání na háček z ukazováčku, krokodýli pohybující se na skatech, zvíře na ruko-nožních chůdách (pavouk či žirafa?). Viděli jsme několikrát způsobů lovení. Pasti, návnad i chytání. Lákání. Budě si tanečníci vystačili pouze s vlastními těly, která podrobovali zkoumání, či si vzali na pomoc rekvizitu. Atď už to byla šála, umělohmotná fialová trubice (improvizované didgeridoo) či stan, vždy ji použili nečekaným, znakovým způsobem. V jednoduché scéně tvorené plachrou s náznakem maskáčového dekoru se na atmosféru představení zásadně podílí světelný design. Stejně jako hudba – výběr z nahrávek hráče na didgeridoo Ondřeje Smeykala (včera tu byl se Svátečním popem, pozn. red.) – jež evokuje prostředí pralesa a rituální tance. Nemá smysl popisovat jednotlivé lovecké příběhy, lépe vidět je na vlastní oči (zajedeš si do Ponce!). Nechat se zdánlivě ukolébat líbeznou choreografií pro dva tanečníky, z nichž v nestřelený okamžik vždy jeden z nich získá navrch. Uloví. DOT504 také pokladli past na diváka. Sklapla. Kamarádku sedící vedle septá „To je nádhera.“ A ona je.

Martina Pavlunová

LÁSKA NEZNÁ TRAPNOST

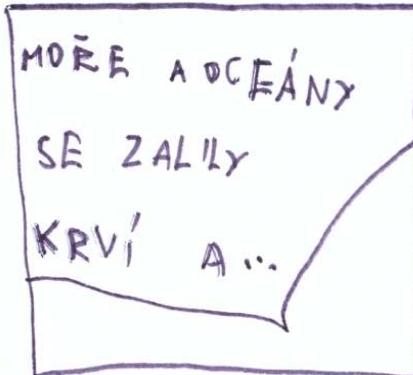
Improvizace v jakékoliv míře ovládla letošní Floru: atď už se jedná o osvědčenou partu VOSTO5, improvizované monology Davida Prachaře v představení NoD Quijote, nečekané odpadnutí herců v Kabaretu Hašek či Spílání (hanáckému) publiku. A to nás ještě čeká taneční umění improvizace v podání 420PEOPLE

a Improshow olomouckého a pražského týmu improligy.

Čtvrtceční večer v šapitolu podruhé ovládlo královehradecké divadlo DNO. Jirka Jelínek, Jirka Kniha a jako host Michal Daleký. Stůl, dvě židle a dvě rudé festivalové lampičky. V rozhovoru v prvním čísle naší Řevue Jiří Jelínek přiznal, že půjde o opravdovou improvizaci bez příprav – a taky že byla! Hledání nápadů, příběhu a fórků s větším či menším úspěchem – tím se ve zkratce

vyznačovalo hodinové představení. A právě ony slavné festivalové lampičky se staly jejími protagonisty. Láska mezi lampičkou Alešem a druhou lampičkou (pravděpodobně dívkou, ale kdo ví) byla hlavní dějovou linií. A protože „lásku nezná trapnost“, nepropadali jí (trapnosti, ne lásky) ani herci. Hnacím motorem a tvůrcem většiny povedených nápadů byl Jiří Jelínek. Jeho slovní hříčky a vícevýznamová spojení (kdo viděl předchozího HOSPODINA, ví) slavily u diváků největší úspěch. Nahazované vtipy se zpočátku tematicky zabývaly festivalem, a to nejen tím olomouckým. Těžko říct, jestli divák neznalý tohoto divadelního světa mohl pobrat zběsilé asociační řetězce. Ale zpátky k lásce. Její hlavní hrdinové (rozuměj lampičky) posléze překonali překážky v podobě rodičů, strýce i tety a společně odešli (za hudebního doprovodu Michala Daleckého) se západem Slunce. A pokud nezhasly, žijí spolu šťastně dodnes. Anotace k této show zní: Jiří Jelínek a Jiří Kniha úplně improvizují. Jiří Jelínek a Jiří Kniha se pak radují, že se to povedlo. Dodávám, že nejen oni, nýbrž i publikum se baví, tedy když se povede.

Iva Najd'Onovová

PÁ 19. 5.

- 17:00 Konvikt / Divadlo K3
PERFECT DAY
DOT 504
- 18:00 Konvikt / filmový sál
DALIBOR
r. V. Krška, 1956
- 20:00 Moravské divadlo
AFFORDANCE
420PEOPLE
- 21:30 Konvikt / šapitó
IMPROSHOW
- 23:00 Konvikt / šapitó
DJ Missss

- SO 21. 5.
festivalová after party
- 19:00 Konvikt / šapitó
HAMMONDARIUM
- 21:30 Konvikt / šapitó
Akne auf der Stirn
- 21:30 Konvikt / šapitó
DJ René

Více festivalových řevů
najdete na adrese
www.divadelniflora.cz
nebo www.facebook.com/divadelniflora

festivalová after party
Konvikt / šapitó

Hammondarium
19:00

Zsolt Kaltenecker, proslulý budapešťský hráč na klávesové nástroje, objevující pro jazz jemné nuance elektronického zvuku, se po prozkoumávání možností různých elektronických pián a syntezátorů začal intenzivně soustředit na elektrické varhany a unikátní styl hry na ně. To nejprve vedlo k založení dua s nekonvenčním bubeníkem Györgem Martonosim a později kapely Hammondarium, ve které dvojici doplnil jeden z nejlepších mladých maďarských kytaristů, Bálint Gyémánt. Vznikla tak kapela, která je zcela netradičním pojedím varhanního tria.
-df-

SO
21. 5.

Akne auf der Stirn
21:30

Mladá olomoucká kapela Akne auf der Stirn by se dala označit jako alternativní zábavová kapela s prvky kabaretu.

Bere si to nejlepší z tuzemské i světové hudební scény napříč žánry a ze známých písni tvoří svým svébytným přístupem písni neznámé. Vokální výkony se realizují v němčině. Pop, rock, disco, eurodance, jazz nebo grunge v aranžmá pro kytaru, violoncello, finger-drums, dětský xylofon, hračky nebo ukulele. Kein limit.
-df-

Další reflexe z Divadelní Flory čtete online na stránkách: www.divadelniflora.cz | www.divabaze.cz | www.rozrazilonline.cz | www.divadelni-noviny.cz

šéfredaktorka: Martina Pavlunová, **zástupce šéfredaktorky:** Vojtěch Varyš, **redakce:** Iva Najd'novová, Dominika Šindelková, Dominika Široká, Veronika Zýková, Petr Vlasák, Martin Zavadil, **korektury:** Veronika Zýková, **komiks:** Vilém Váňa (synovec Blanky Švédové), **foto:** Jiří Doležel, Lukáš Horký a archiv DF, **sazba:** Zdeněk Vévoda.

e-mail: diflora11@gmail.com | **tisk:** Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel.: 972 741 204, e-mail: tiskarna@zc.cd.cz

